

Arrest

nr. 98 222 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U, een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse origine, verklaart afkomstig te zijn uit het district Paghman van de Afghaanse provincie Kaboel. Volgens uw verklaringen verliet u Afghanistan voor het eerst omdat u in Afghanistan werd vervolgd omdat u er door islamisten als communist werd beschouwd omwille van uw politieke activiteiten bij de organisatie SAMA. Voor uw eerste vlucht uit Afghanistan kwam het drie keer tot fysiek geweld tussen u en uw belagers (in 1349, 1356 en 1354). U zelf sloeg in die periode 14 mullah's die een meisje lastigvielen. In 1371 verliet u Afghanistan en vestigde u zich tot 1382 in Islamabad, Pakistan. In 1382 (maart 2002- februari 2003, westerse kalender) keerde u terug naar Afghanistan omdat men zei dat er na het verdrijven van de Taliban democratie heerste. Toen U.S.(...), een krijgshoofd en parlements lid, zich de gronden van uw kaum in Paghman toeëigende werd u gevraagd het protest tegen deze actie te leiden. Tijdens een manifestatie in saratan 1385 (van 22

juni 2006 tot 21 juli 2006, in de westerse kalender) werd u door uw belagers van voor uw eerste vlucht uit Afghanistan (waaronder U.S.(...)) herkend. U ontvluchtte Paghman en vestigde zich in uw huis in Kaboel-stad. De dag na de betoging vond er een huiszoeking in uw woning in Paghman plaats waarbij tijdschriften van RAWA werden gevonden. Naar aanleiding van de aanslag op U.S.(...) in 2009 ging men op zoek naar diens vijanden en werd er nogmaals een huiszoeking uitgevoerd in uw woning in Paghman. Het jaar daarop kon u maar net ontsnappen aan een ontvoering in de buurt van het huis van uw zus. Na deze mislukte ontvoering besloot u Afghanistan te verlaten. U verliet Afghanistan in december 2010 en reisde naar België waar u op 24 januari 2011 aankwam en de volgende dag een asielverzoek indiende.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten voor: vijf doktersvoorschriften, uw taskara, een leerkrachtkaart van het ministerie van onderwijs, uw militair boekje, een attest van middelbaar onderwijs, een promovingsattest van het ministerie van onderwijs, een werkvergunning, uw diploma van middelbaar onderwijs, uw boekje van werk op openbaar ministerie van onderwijs, kopieën van een magazine uitgegeven door RAWA en een kopie van het magazine Payam-e-zan van augustus 1997.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij tijdens de drie verhoren heeft aangegeven psychisch ziek en depressief te zijn en mentale problemen te hebben. Hij heeft, zo stelt hij, concentratieproblemen en is nauwelijks in staat een coherent verhaal te vertellen, ook in gewone gesprekken. Dit is zowel voor hemzelf als voor de verwerende partij, die dit aan den lijve heeft ondervonden en tot driemaal toe een verhoor heeft moeten organiseren, frustrerend. Omwille van financiële en linguïstische hinderpalen is tot op heden nog geen aangepaste psychologische of psychiatrische hulp aangeboden geweest. Meer dan zich te richten tot de aangewezen huisarts heeft verzoeker dan ook nog niet kunnen doen. Met het oog op een eventuele medische regularisatie zal vanzelfsprekend het nodige worden gedaan. Het siert de verwerende partij dat zoveel moeite werd gedaan door verzoeker tot driemaal toe te horen, maar er hadden bijkomende maatregelen moeten worden genomen die waren afgestemd op verzoeker. De verwerende partij mag worden geacht te weten dat er specifieke medische situaties zijn, met name asielzoekers die psychische problemen hebben of krijgen. Het is uitermate belangrijk dat dit wordt opgemerkt en dat voor de betrokkene de nodige begeleiding wordt voorzien. Net omdat het CGVS zich bewust is van deze problematiek beschikt zij –teneinde alle rechten te vrijwaren- over een zogenaamde psy-adviescel, bestaande uit een psycholoog van wie de hoofdtaak erin bestaat advies te geven aan de protection officers over de mentale en psychische toestand van een asielzoeker, wanneer deze toestand een weerslag zou kunnen hebben op de behandeling van de aanvraag. De werking van deze cel –zo staat te lezen op de website van het CGVS- werd uitgewerkt in overeenstemming met de geldende wettelijke en deontologische richtlijnen. De protection officers kunnen de psycholoog raadplegen onder ander voor het gehoor, wanneer het dossier elementen bevat die wijzen op psychologische stoornissen, en tijdens of na het gehoor, wanneer de psychisch-mentale toestand van de asielzoeker in ruime mate verstoord is of een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk maakt. De psycholoog kan dan overgaan tot een individueel psychologisch onderzoek op basis waarvan hij een gedetailleerd evaluatierapport schrijft dat het aan het dossier wordt toegevoegd en waarna hij een advies geeft aan de protection officer of de betrokken persoon al dan niet kan worden gehoord en/of onder welke aangepaste voorwaarden. Wanneer dan beslist wordt om de asielzoeker op te roepen voor een psychologische evaluatie wordt dit ook aan de raadsman ter kennis gebracht en wordt vermeld dat de asielzoeker de evaluatie mag weigeren zonder dat dit gevolgen heeft voor de verdere behandeling van zijn dossier.

Verzoeker stelt verder :

“II.1.8. In casu bleken de drie interviews niet zonder de nodige problemen te verlopen. In casu bleek de psychisch-mentale toestand van verzoekende partij in ruime mate verstoord, en was een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk. Ten onrechte werd echter geen beroep gedaan op de speciaal daartoe in het leven geroepen ‘psy-adviescel’, die de aangepaste voorwaarden zou hebben kunnen formuleren onder dewelke een gehoor wel nuttig - en met vrijwaring van alle rechten - had kunnen plaatsvinden.

Vast stond dat het CGVS daartoe had moeten overgaan, gelet op de problemen die zij - blijvend - ondervond bij het verhoren van verzoekende partij, en gelet op het feit dat verzoekende partij zelf meermaals aangaf dergelijke problemen te kennen.

II.1.9. Nog niet de helft van het aantal keren dat verzoekende partij dit aangaf, komt daadwerkelijk naar voor in het dossier - verzoekende partij gaf dit meestal aan het begin of aan het einde van het interview aan -, maar er zijn gelukkig wel degelijk sporen van terug te vinden.

"Ik vergis mij soms bij periodes, door de psychische druk en depressie" (p. 3, eerste gehoor)

"Ja, ik zou zonder hen ook niet kunnen leven hebben denk ik. En daarom komt er ook geen beterschap aan mijn gezondheid", (p. 12, eerste gehoor)

"Ik heb twee redenen als ik niet mijn verhaal daar vertel dan kan ik niet vertellen wat er erna is gebeurd die twee hangen samen. Ik zou graag antwoorden op die vraag maar ik moet et uitleggen op de manier waarop ik wil want ik heb depressie en als ik met iets anders begin vergeet ik die andere vraag", (p. 2, tweede gehoor)

"Toen mijn psychologische problemen groeiden, moest ik meer sociale contacten hebben", (p. 6 derde gehoor)

(...)

Ook blijkt meermaals en al te duidelijk dat de dossierbehandelaar niet bleek overweg te kunnen met de specifieke problematiek van verzoekende partij. Elk interview verloopt erg chaotisch, verzoekende partij wordt misbegrepen, moet zijn verhaal opnieuw uitzetten, wordt onderbroken en wordt niet de kans geboden zijn verhaal te doen zoals hij het zou willen doen, ...

Ook blijkt dat verzoekende partij medische voorschriften heeft neergelegd tijdens het eerste verhoor, die concreet betrekking hebben op de psychische problematiek van verzoekende partij:

"Allemaal voorschriften van dokters die mij behandelden voor psychische problemen", (p. 6, eerste gehoor)

"Docu cardioloog. Docu psychische problemen." (p. 12, eerste gehoor)

Verwerende partij maakt zich er al te gemakkelijk van af door in de thans bestreden beslissing simpelweg te stellen:

"Uit de medicatievoorschriften kan immers geen informatie worden afgeleid over de motieven die aan de basis van uw vlucht zouden hebben gelegen. Aangezien het enkel voorschriften betreft, kan er op basis van de attesten evenmin geconcludeerd worden dat u niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot uw vluchtmotieven".

Al te kort door de bocht.

Nochtans zou de dossierbehandelaar het nodige doen teneinde de voorschriften te laten vertalen (p. 7, eerste gehoor). Daarvan blijkt niets uit het dossier.

II.1.10. Er kan niet genoeg worden gewezen op de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés' (het 'Handboek van UNHCR') dat in punt C.1. van haar deel II stelt:

"C. Cas dans lesquels l'établissement des faits soulève des problèmes particuliers"

1) Personnes atteintes de troubles mentaux

206. On a vu que, pour déterminer la qualité de réfugié, il faut établir la réalité de cet élément subjectif qu'est la crainte et de l'élément objectif du bien-fondé de cette crainte.

207. Il arrive fréquemment que l'examineur se trouve en présence d'un demandeur atteint de troubles mentaux ou affectifs qui font obstacle à un examen normal de son cas. Comme une personne atteinte de troubles mentaux peut néanmoins être un réfugié, sa demande ne saurait donc être écartée, mais elle appellera des techniques d'examen différentes.

208. Dans les cas de ce genre, l'examineur doit obtenir, dans la mesure du possible, l'avis spécialisé d'un médecin. Le rapport médical doit renseigner sur la nature et le degré de la maladie mentale et porter une appréciation sur le point de savoir si l'intéressé est normalement apte à présenter son cas [voir, ci-dessus, le paragraphe 205 a)]. La méthode qui sera appliquée par l'examineur pour la suite de l'examen dépendra des conclusions du rapport médical.

209. Cette méthode doit être adaptée à la gravité de l'affection dont souffre le demandeur et il n'est pas possible de formuler des règles strictes. Il convient aussi de prendre en considération la nature et le degré de la «crainte» du demandeur, car on constate souvent un certain dérangement de l'esprit chez les personnes qui ont été exposées à de graves persécutions. S'il apparaît que la crainte manifestée par le demandeur n'est vraisemblablement pas fondée sur l'expérience vécue ou que cette crainte serait exagérée, il faudra peut-être, pour parvenir à une décision, attacher plus d'importance aux circonstances objectives qu'aux déclarations du demandeur.

210. De toute façon, il faudra alléger le fardeau de la preuve qui pèse normalement sur le demandeur et s'adresser à d'autres sources pour obtenir les renseignements que celui-ci ne saurait fournir — par exemple à des amis, des parents et d'autres personnes qui le connaissent bien, ou à son tuteur si on lui en a désigné un. On pourra aussi être amené à tirer certaines conclusions de la situation

de 1e entourage. Si, par exemple, le demandeur appartient à un groupe de réfugiés et se trouve en leur compagnie, il y a lieu de présumer qu'il partage leur sort et que sa position peut être assimilée à la leur.

211. C'est dire qu'en examinant sa demande l'élément subjectif de « crainte » risque d'être un élément d'appréciation moins sûr si l'on ne pourra sans doute pas y attacher l'importance qui lui est normalement attribuée; H faudra peut-être donner plus d'importance à la situation objective.

212. Il ressort des considérations qui précèdent que la détermination de la qualité de réfugié d'une personne atteinte de troubles mentaux exige, en règle générale, des recherches plus approfondies que dans un cas « normal » et, en particulier, un examen minutieux de son passé et de ses antécédents, pour lequel on aura recours à toutes les sources extérieures de renseignements disponibles. »

II.1.11. De UNHCR is zich ervan bewust dat de constructie van een asielrelaas bijzondere, specifieke problemen kan kennen, waaronder personen die getroffen zijn door mentale problemen.

Deze problemen vormen een obstakel voor een normale behandeling van het asielverzoek van een dergelijk persoon, maar een dergelijke persoon heeft niettemin ook het recht erkend te kunnen worden als vluchteling.

Alleen zal een dergelijke toestand het CGVS desgevallend noodzaken tot andere, aangepastere onderzoekstechnieken.

Het inwinnen van het advies van een gespecialiseerde arts, zoals dus nochtans in het leven geroepen met het oprichten van een 'psy-adviescel', is dus meer dan aangewezen. De ondervragingsmethode die vervolgens door de dossierbehandelaar zal kunnen worden toegepast gedurende de vervolprocedure, zal op dat moment in grote mate afhangen van dit medisch rapport, en in elk geval - zo voorziet het Handboek van de UNHCR - zal de bewijslast die in dergelijk geval op de asielaanvrager rust, moeten worden verlicht.

Aan het subjectieve element 'vrees' zal alleszins een minder zeker appreciatie- element zijn, en men kan er in elk geval niet hetzelfde belang aan toebedelen als normaal het geval zou zijn.

Verwerende partij is zeer onzorgvuldig tot haar negatieve beslissing gekomen.

Zoals reeds herhaaldelijke keren benadrukt, ook door Uw Raad, legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

2.1.2.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)."

2.1.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad drie keer werd gehoord bij de verwerende partij. De passages die verzoeker citeert uit de respectievelijke gehoorverslagen zijn er inderdaad in terug te vinden. Deze vermeldingen door verzoeker zelf zijn echter geen afdoende indicatie van eventuele mentale problemen die van die aard zijn dat ze hem ervan zouden weerhouden een coherent asielrelaas te berde te brengen. Verzoeker is wel degelijk in staat geweest op de meeste aan hem gesteld vragen gedetailleerde antwoorden te geven. Daar bij komt ook nog dat noch hijzelf, noch zijn advocaat op het einde van de gehoren enige allusie heeft gemaakt op verzoekers mentale problemen en de eventuele gevolgen daarvan. Verzoeker legde wel vijf doktersvoorschriften voor bij de verwerende partij, maar nergens in deze voorschriften wordt melding gemaakt van een aantasting van zijn geheugen en cognitieve vermogens, waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen of niet in staat zou zijn om een coherent en plausibel asielrelaas uiteen te zetten. De beoordeling daarvan gebeurde dan ook op een correcte wijze door de verwerende partij. In de mate dat verzoeker erop alludeert dat het omwille van zijn onvermogen zou zijn om zijn asielrelaas op een heldere wijze uiteen te zetten omwille van zijn vermeende psychische problemen dat hij tot drie keer toe werd gehoord door de verwerende partij, blijkt dit geenszins uit de gehoorverslagen, noch uit enig ander document in het rechtsplegingsdossier. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van het onderhavige beroep nog steeds geen enkel bewijskracht attest bijbrengt waaruit zijn beweerde mentale problemen en de gevolgen daarvan voor wat betreft de beoordeling van zijn verklaringen, zouden blijken. Verzoeker stelt dan wel dat er financiële en linguïstische problemen zijn die hem tot nog toe hebben verhinderd gespecialiseerde hulp te hebben bekomen en dat hij enkel contact heeft gehad met zijn huisarts, maar legt van deze verklaringen evenmin enig bewijskrachtig document neer. Verzoeker erkent overigens zelf dat hij zich niet in de absolute onmogelijkheid bevindt om zijn toestand aan te tonen, nu hij zelf stelt dat "vanzelfsprekend het nodige zal worden gedaan" met het oog op een medische regularisatie.

2.1.3. Samengevat kan dan ook worden gesteld dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat er elementen voorhanden waren die de verwerende partij er had toe moeten brengen verzoeker psychisch te laten evalueren door tussenkomst van de psy-adviescel of bij het beoordelen van zijn verklaringen een andere benadering aan de dag te leggen omwille van onmiskenbare problemen op mentaal vlak, temeer nu hij zelf geen enkel begin van bewijs neerlegt omtrent deze mogelijke problemen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geenszins aangetoond. Aangezien niet is aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij zich bewust was of moest zijn van de beweerde psychische toestand van verzoeker, is de verwijzing naar een passage uit de proceduregids van het UNHCR –nog daargelaten de vaststelling dat die geen bindende rechtsregels in zich draagt- niet dienstig. Op de voormelde gronden is evenmin een schending van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2.2.1. In een tweede middel wordt opnieuw de schending aangevoerd van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u er als voormalig communistisch activist werd geviseerd door verschillende islamistische groeperingen. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u na uw terugkeer naar Afghanistan kende in 1382 overtuigen immers niet.

Zo kan er vooreerst geen geloof worden gehecht aan uw bewering over uw leidinggevende positie bij de protestacties tegen de gronddiefstal door Sayyaf en zijn medestanders. Zo kon u tijdens het gehoor niet aangeven of het districtshoofd werd gecontacteerd in verband met het conflict (cgvs, p.4). Ook van het standpunt van de man in het dispuut bleek u niet op de hoogte. Nadat u drie keer naar dit standpunt werd gevraagd en werd aangegeven dat hij wel degelijk een standpunt had ingenomen, stelde eenvoudigweg dat indien het districtshoofd al aan iemands kant zou hebben gestaan dit allicht de

kant van Sayyaf zou zijn geweest (cgvs, p.4). Niet alleen kan men van een persoon die beweert een van de leiders van de protesten te zijn geweest (cgvs, p.3), verwachten dat hij weet welke rol verschillende functionarissen speelden in het conflict, evenzeer kan worden verondersteld dat u als vertegenwoordiger van de gedupeerden de naam van die functionarissen zou kennen. Dit bleek echter niet het geval. U stelde over het districtshoofd op het ogenblik van de gebeurtenissen immers enkel dat hij Katir of Farid heette (cgvs, p.4). De volledige naam van de man kende u niet. Ook bleek u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal Ghulam Muhammad Moi, die in bronnen met betrekking tot de manifestaties begin juli 2006, als vertegenwoordiger van de manifestanten wordt vermeld niet te kennen (cgvs, p.3). Verder blijken ook uw verklaringen over de arrestatie van commandant Ghaffar, volgens u samen met u een leiders van de actievoerders, incoherent. U stelde hierover aanvankelijk dat hij door drie verschillende groepen werd opgepakt: een groep gekleed in een uniform met tijgerprint, een groep in politie-uniform en een groep in traditionele kledij. Wanneer u wordt gevraagd door welke groep hij werd meegenomen stelde u aanvankelijk dit niet te hebben gezien maar achteraf te hebben gehoord dat het mannen van Karzai waren (cgvs, p.3). Als u vervolgens wordt gevraagd welke van de drie groepen die u omschreef commandant Ghaffar dan had meegenomen, ontkent u uitdrukkelijk dat het mensen van Karzai betrof en beweert u dat alle drie de groepen Sayyaf toebehoorden (cgvs, p.3). Op basis van voorgaande vaststellingen moet worden gesteld dat u uw beweringen over uw betrokkenheid bij deze manifestaties niet overtuigen. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u in Afghanistan zou gezocht worden omwille van deze activiteiten.

De geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u nog vier jaar in uw land van herkomst verbleef en uw verklaringen over de omstandigheden waaronder u in de periode in Afghanistan woonde niet overtuigen. Zo stelde u aanvankelijk dat uw echtgenote u pas recent vergezelde in Kaboel (cgvs, dd. 30 mei 2012, p.5) om iets later te beweren dat ze u reeds een paar dagen nadat u zich er had gevestigd vergezelde (cgvs, dd. 30 mei 2012, p.6). Verder stelde u dat u de hele tijd werd gezocht door Sayyaf en zijn aanhangers maar blijken hun acties echter beperkt te zijn gebleven. Zo deden ze volgens uw verklaringen slechts twee huiszoekingen in uw woning in Paghman (cgvs, dd. 30 mei 2012, p.6). Bij uw zus zouden ze dan weer helemaal niet zijn langs geweest (cgvs, dd. 30 mei 2012, p.6). Uw zakenpartner zou wel degelijk zijn ondervraagd maar hij zou, zo blijkt uit uw verklaringen niet echt onder druk zijn gezet om hen uw verblijfplaats mee te delen (cgvs, dd. 30 mei 2012, p.6). Uw verklaring hiervoor houdt dan weer weinig steek. U stelde enerzijds dat hij tot het kamp van Sayyaf behoorde waardoor hij niet te hard werd aangepakt (cgvs, dd. 30 mei 2012, p.6). Anderzijds stelde u, geconfronteerd met het feit dat u bij uw terugkeer uit Pakistan een aanhanger van de man die u belaagde tot zakenpartner nam, dat hij niet tot het Sayyaf kamp behoorde (cgvs, dd. 30 mei 2012, p.6-7). Hiermee geconfronteerd stelde u dan weer dat hij wel degelijk tot het kamp van Sayyaf behoorde maar tot het niet-Pasjtoense deel van het kamp (cgvs, dd. 30 mei 2012, p.6-7). Voorts is het wat dit betreft ook onaannemelijk dat Sayyaf, volgens u een (formeel) machtig persoon, er gedurende vier jaar niet in zou zijn geslaagd om te achterhalen dat u reeds sinds 1362 (21 maart 1983 tot 20 maart 1984) een woning had in Kaboel en daar nooit naar u zou zijn komen zoeken. In het licht van de formele macht van Sayyaf, een parlamentslid, is ook onaannemelijk dat hij, zoals u beweert ter verklaring van de vaststelling dat ook uw zus in Kaboel niet werd ondervraagd naar aanleiding van uw vlucht, in het geheim naar zijn vijanden op zoek zou gaan uit vrees voor de bevolking (cgvs, dd. 30 mei 2012, p.7).

Verder moet er ook worden vastgesteld dat uw gedrag tijdens uw verblijf in Kaboel er niet op wijst dat u ondergedoken leefde en u vreesde er te zullen worden ontdekt door uw belagers. Zo gaf u aan dat u vaak op bezoek ging bij uw zus die in de buurt van een commandant woonde (cgvs, dd. 30 mei 2012, p.6). Het is uiterst merkwaardig dat u een dergelijk risico zou lopen. Temeer daar u aangaf dat u bij elk bezoek aan uw zus ook nog een bezoek bracht aan de bazaar in haar buurt (cgvs, dd. 30 mei 2012, p.6). Over het moment waarop men probeerde u te ontvoeren bij een bezoek aan uw zus legde u tot slot tegenstrijdige verklaringen af. U beweerde tijdens het eerste gehoor voor de Commissaris-generaal immers dat de poging tot ontvoering bij daglicht plaatsvond (cgvs, dd. 21 september 2011, p. 9) terwijl u tijdens het laatste gehoor beweerde dat u in Kaboel pas in de late avond naar vrienden ging en ook 's avonds het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering (cgvs, dd. 30 mei 2012, p.6). Uit de documenten die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht blijkt overigens dat u sinds uw vlucht uit Paghman redelijk vrij leefde aangezien u meerdere medische voorschriften die dateren uit 1388 (21 maart 2009 tot 20 maart 2010) voorlegde en ook een rijbewijs aanbracht dat werd afgeleverd in 1386 (21 maart 2007 tot 20 maart 2008).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen omtrent uw vluchtmotieven. De documenten die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uit de medicatievoorschriften kan immers geen informatie worden afgeleid over de motieven die aan de basis van uw vlucht zouden hebben gelegen. Aangezien het enkel voorschriften betreft kan er op basis van de attesten evenmin

worden geconcludeerd dat u niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot uw vluchtmotieven. Ook uw taskara, leerkrachtkaart van het ministerie van onderwijs, militair boekje, attest van middelbaar onderwijs, promoveringsattest van het ministerie van onderwijs, werkvergunning, diploma van middelbaar onderwijs en een boekje van werk op openbaar ministerie van onderwijs houden geen verband met uw verklaringen over de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend. Ze zijn dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Ook uit het feit dat u in het bezit bent van kopieën van een magazine uitgegeven door RAWA en een kopie van het magazine Payam-e-zan van augustus 1997 kan geen informatie worden afgeleid met betrekking tot uw vluchtmotieven. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiële karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak)" dd. 27 augustus 2010 (updated 14-10-2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door Cedoca geconsulteerde problemen stipt zelfs aan dat de het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2.5.1. Verzoeker betoogt dat hij hoegenaamd niet als leider van de demonstratie mag worden aanzien. Hij zelfs niet eens van in het begin aanwezig was. De demonstratie zoals die plaatsvond was eigenlijk ook niet als dusdanig georganiseerd. Het was zelfs niet de bedoeling om te protesteren: mensen waren gevraagd om te komen omdat hen zagezegd een stuk grond zou worden gegeven. Toen hier niets van aan bleek te zijn, begon opeens de betoging: de bevolking was opeens in opstand gekomen. De premisse van waaruit de verwerende partij vertrekt, is dus al verkeerd. Verzoeker heeft enkel een stukje van de manifestatie begeleid, maar ook dat was vooraf niet gepland. In de visie van verzoeker, zo stelt hij, *"heeft ieder zijn eigen machten"*. Hij vond het op dat ogenblik zijn plicht om een bepaalde fractie van hoop en al 10 of 15 man te begeleiden (van de 200 mensen), zijn volk te helpen en ervoor te zorgen dat de mensen niet plunderden of roofden of zichzelf niet in gevaar brachten.

2.2.5.2. Aan verzoeker werd tijdens het gehoor de duidelijke vraag gesteld: *"wie was de vertegenwoordiger van de betogers"*, waarop hij antwoordde : *"Commandant G en ik"*. Dat verzoeker dan nu zijn rol tracht te minimaliseren bij het protest –hoe dat ook zou zijn ontstaan is niet relevant- is het in het licht van zijn eerdere verklaring niet aannemelijk. Dat verzoeker, gezien zijn eerdere verklaringen, de naam van de man die in bronnen met betrekking tot de manifestaties begin juli 2006 als vertegenwoordiger van de manifestanten wordt vermeld, niet kent, is evenmin geloofwaardig. Verzoeker stelt hierover in zijn verzoekschrift dat die naam in zijn orden zelfs geen Afghaanse naam is, maar toont met deze bewering niet aan dat de informatie uit het administratief dossier, waarop de verwerende partij zich baseert, niet correct zou zijn. Ook blijken verzoekers verklaringen over de arrestatie van commandant C., die samen met hem één van de leiders van de actievoerders zou zijn geweest, incoherent, zoals duidelijk uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen, wijst op de drie groepen waarover hij reeds sprak en stelt dat hij uiteindelijk niet weet wie commandant G. effectief heeft aangepakt. Wat hij daarover heeft verteld,, heeft hij dus uitsluitend van horen zeggen. Zelfs indien verzoeker niet zelf getuige zou zijn van de daadwerkelijke aanhouding van commandant G. en hij de informatie slechts uit tweede hand zou hebben vernomen, doet dit geen afbreuk aan het feit dat hij nu eens verklaarde dat hij achteraf hoorde dat het de mannen van Karzai waren die de commandant hadden opgepakt, en dan weer ontkende dat het mensen van Karzai betrof maar dat alle drie de groepen Sayyaf toebehoorden. Dat verzoeker er niet in slaagt hierover eenduidige verklaringen af te leggen, doet ten zeerste verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.2.6. Van verzoeker kan verder ook in alle redelijkheid enige informatie worden verwacht over namen en de rol van de verschillende functionarissen in het conflict. Ten aanzien van de vaststelling dat verzoeker desbetreffend in gebreke is gebleven, doet verzoeker gelden dat hij twee namen heeft genoemd en niet *"of ...of"* heeft gezegd. Het ging wel degelijk over twee opeenvolgende namen. Voorts betoogt hij dat hij de namen opgaf van de namen van twee districtshoofden en dan de naam van het hoofd dat volgens hem op dat moment aan de macht was. Hij stelt ook nog dat het niet hoeft te verbazen dat hij hierover niet zeker was, noch van het standpunt van het districtshoofd; hij leefde immers, gelet op het feit dat zijn leven in gevaar was, ondergrond en was daarom niet zo verregaand op de hoogte van de organisatie of namen of standpunten van wat dan ook. Uit het gehoorverslag van 30 mei 2012 blijkt echter dat verzoeker wel degelijk, op de vraag wie het districtshoofd van Paghman was op het moment van de betoging, antwoordde : *"K. of F."*. Verzoekers bewering dat hij twee opeenvolgende namen heeft genoemd kan, bij gebrek aan bewijs van het feit dat datgene wat in het gehoorverslag is weergegeven niet zou overeenkomen met verzoekers verklaringen, niet worden aangenomen. Ook zijn verklaring dat hij ondergedoken was volstaat niet om de kwestieuze motivering in een ander daglicht te stellen: weerom gaat het immers om een blote bewering, die niet kan worden aangenomen, zoals hierna nog zal worden toegelicht.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam tot de vaststelling kon komen dat op grond van verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende leidinggevende positie bij de protestacties tegen de grondroofstal door Sayyaf en zijn partners en dat hij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lijden.

2.2.8.1. De voormelde vaststelling wordt bevestigd door de bevinding dat verzoeker nog vier jaar in Afghanistan zou zijn gebleven, ondanks zijn problemen en dat zijn verklaringen over de omstandigheden waarin hij sinds dan in zijn land van herkomst zou hebben gewoond niet aannemelijk zijn. Zo is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker nu eens verklaarde dat zijn echtgenote hem pas recentelijk vergezelde in Kaboel en dan weer dat ze hem reeds een paar dagen nadat hij zich er had gevestigd kwam vervoegen. Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Verder heeft verzoeker geen plausibele verklaringen afgelegd over de beweerde vastberadenheid waarmee Sayyaf en zijn aanhangers hem zouden hebben gezocht, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt bij zijn eerdere verklaringen te blijven, met uitzondering van wat de verwerende partij heeft gesteld over zijn zakenpartner: hier heeft verzoeker de verwerende partij verkeerd begrepen of omgekeerd, maar het zijn alleszins niet zijn woorden, zo stelt hij, en zijn zakenpartner behoort alleszins niet tot het kamp van Sayyaf. Ook, zo stelt hij, heeft Sayyaf formeel gezien beperkte macht, maar leidt hij wel een gevaarlijke terroristische groepering, maar dankzij het ondergrondse leven van verzoeker slaagden zijn belagers niet in hem te vinden.

2.2.8.2. Verzoeker overtuigt niet: wat zijn laatste argument betreft, moet erop worden gewezen dat hij, door te stellen dat Sayyaf een gevaarlijke terroristische groepering zou leiden, in wezen het standpunt van de verwerende partij bevestigt, met name dat het niet aannemelijk is dat de zoekacties van Sayyaf eerder beperkt zijn gebleven –verzoeker verklaarde dat het ging over twee huiszoekingen in zijn woning in Paghman en de ondervraging van zijn zakenpartner, doch bij verzoekers zus zouden ze niet zijn langsgeweest- en dat hij, als parlamentslid, er gedurende vier jaar niet in zou geslaagd zijn om te achterhalen dat verzoeker reeds sedert 1983-1984 een woning had in Kaboel. De verklaringen van verzoeker over zijn zakenpartner, zoals ze zijn weergegeven in de bestreden beslissing, vinden voorts steun in de gehoorverslagen in het administratief dossier, zodat de Raad andermaal tot de conclusie komt dat verzoeker niet zonder meer kan beweren dat er sprake is van een misverstand, nu dit uit geen enkel element blijkt. Dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de band van zijn zakenpartner met de aanhangers van Sayyaf, staat derhalve vast en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.8.3. Daarbij komt nog dat verzoekers verklaringen over het “*ondergedoken*” leven ten eerste moeten worden gerelativeerd, nu hij aangaf nog bij zijn zus op bezoek te gaan niettegenstaande die in de buurt van een commandant woonde en hij bij elk bezoek aan zijn zus dan ook nog een bezoek bracht aan de bazaar in haar buurt. Verzoeker stelt nu dat het huis van de commandant zich niet in de buurt bevindt van het huis van zijn zus, maar helemaal aan de andere kant van de wijk, dat hij zich enkel 's avonds of 's nachts bewoog en dat het bazaarbezoek niet in de westerse zin mag worden begrepen, nu het eerder een kruidenierswinkel betreft. Uit het gehoorverslag van 30 mei 2012 blijkt echter dat hij wel degelijk verklaarde dat zijn zus dicht bij de commandant woonde (p 6) zodat zijn post-factumverklaring dat dat niet zo zou zijn geweest niet kan worden aangenomen. Dat verzoeker een dergelijk risico zou lopen, zelfs 's avonds of 's nachts en dat hij daarbij dan ook nog eens naar de bazaar –een winkel, van welke aard ook en dus een publieke plaats- in diezelfde buurt zou gaan, maakt de door verzoeker geschetste problemen verder ongeloofwaardig.

2.2.9. De Raad stelt vast dat op grond van de hiervoor vermelde bevindingen de verwerende partij reeds tot de conclusie kon komen dat verzoekers verklaringen over zijn asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig zijn. In die zin zijn de overige motieven overtuigend, zodat het desgevallend gegrond bevinden van de grief die ertegen is gericht niet kan leiden tot een andere beslissing en verzoeker dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Verzoeker stelt nog dat de contradicties die werden vastgesteld niet van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid te besluiten, maar gaat voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing wordt gedragen door het geheel aan motieven –voor zover ze niet overtuigend werden bevonden- en niet door één enkel motief op zich. Dat geheel aan motieven rechtvaardigt wel degelijk dat aan het relaas geen enkel geloof worden gehecht. Waar verzoeker nog doet gelden dat de verwerende partij geen enkel standpunt inneemt met de niet onbelangrijke politieke problematiek in zijn hoofd, terwijl hij uiteenzette dat hij conflicten ondervond met de mullah's en deel uitmaakte van een revolutionaire beweging, en hem niet de kans werd gegeven om hierover uit te breiden, stelt de Raad in eerste instantie vast dat verzoeker na zijn eerste vlucht uit Afghanistan –omwille van vermeende problemen op grond van zijn politieke activiteiten en de problemen met de mullah's- is teruggekeerd en dat geenszins blijkt dat die problemen op zich na zijn terugkeer terug de kop opstaken. Verzoeker had het in zijn verklaringen immers over de problemen ingevolge de protesten die de kern van zijn asielrelaas uitmaken (gehoorverslag CGVS 21 september 2011, p 8) en met betrekking tot dewelke reeds werd vastgesteld dat ze ongeloofwaardig zijn. Aan het einde van het eerste gehoor op 21 september 2011

stelde verzoeker niets meer te moeten toevoegen aan zijn asielrelaas doch bereid te zijn te antwoorden op bijkomende vragen moesten die er zijn; aan het einde van het tweede gehoor op 15 februari 2012 stelde antwoordde verzoeker op de vraag of hij nog iets wou toevoegen dat hij iets wou toevoegen over dingen die hij eerst niet had gezegd namelijk over doodsgebed en huwelijksfeesten en stelde hij verder alles te weten over de politieke situatie in Afghanistan waarna de protection officer antwoordde dat daar tijdens het eerste interview reeds op werd ingegaan en dat hij had geantwoord op de vragen, waarna verzoeker stelde zich dat te herinneren. Na afloop van het derde gehoor van 30 mei 2012 hebben noch verzoeker noch zijn raadsman opmerkingen gegeven met betrekking tot de eventuele onvolledigheid van het gehoor. Verzoeker heeft dus nooit te kennen gegeven dat hij ten onrechte niet (verder) zou zijn bevraagd over de conflicten waarop hij nu alludeert. Dat verzoeker dit argument nu voor de eerste keer in zijn verzoekschrift aanvoert, is dan ook niet aannemelijk, temeer nu hij, niettegenstaande hij de gelegenheid had in zijn verzoekschrift deze vrees bijkomend toe te lichten, zich beperkt tot vaagheden, zonder meer, zodat de Raad, die ter zake de bevoegdheid heeft om te oordelen met volheid van bevoegdheid, daaruit geen vervolgingsvrees in de vluchtelingerechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan afleiden.

2.2.10. Wat betreft de beoordeling van de door verzoeker bijgebrachte documenten, doet verzoeker gelden dat hij wat betreft de tijdschriften van RAWA nooit echt de gelegenheid heeft gehad om hieromtrent meer uiteen te zetten. Het betreft tijdschriften met spotprenten van vooraanstaande figuren. Verder, zo stelt hij, is het zo dat hij zijn rijbewijs reeds had nog voor de demonstratie plaatsvond en dat, wat betreft de doktersbezoeken dient te worden opgemerkt dat men hem thuis kwam verzorgen en onderzoeken en dat dit nooit werd geregistreerd.

2.2.11. Wat betreft het tijdschrift RAWA doet verzoeker ook nu niet gelden hoe het loutere bezit van dit tijdschrift de door hem geschetste problemen zouden kunnen aantonen, zodat de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat er geen informatie uit kan worden afgeleid met betrekking tot zijn vluchtmotieven, te meer nu de verklaringen daarrond ongeloofwaardig werden bevonden. Eenzelfde vaststelling kan worden gemaakt met betrekking tot het rijbewijs en de medische voorschriften die hij voorlegde. Verzoeker schetst, onder verwijzing naar deze voorschriften, nogmaals naar de toestand waarin hij zich bevindt, maar ter zake kan worden verwezen naar wat bij de beoordeling van het eerste middel reeds werd gesteld en naar het feit dat de medicatie die aan verzoeker werd voorgeschreven geen enkele indicatie geeft voor wat betreft de oorzaak van de problemen die met die medicatie worden bestreden. De beoordeling in de bestreden beslissing van de overige door verzoeker bijgebrachte documenten wordt door verzoeker niet betwist, zodat ze, pertinent als ze is, onverminderd overeind blijft.

2.2.12. Aangaande de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker dat het bevreemdend is dat de verwerende partij zich blijvend baseert op een nota die dateert van 2010 en waarin zelf wordt gesteld dat de situatie in Afghanistan sterk aan verandering onderhevig is en dat het zeer goed mogelijk is dat er wel subsidiaire bescherming wordt verleend aan personen afkomstig uit provincies of districten die niet zijn terug te vinden in de beleidsnota 2010. Alleszins blijkt, zo betoogt verzoeker verder, dat aan asielzoekers afkomstig uit bepaalde districten van Kaboel wel subsidiaire bescherming wordt verleend. In de nota stelt de verwerende partij ook dat er meer regio's zijn waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend, rekening houdend met de verslechterde veiligheidssituatie, zodat wat in de beslissing wordt geponeerd daarmee volstrekt in tegenstrijd is. Verder verwijst verzoeker naar zijn profiel en politieke verleden waar ten onrechte geen acht op zijn geslagen.

2.2.13. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar de elementen van haar asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat zij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verder moet worden gewezen op hetgeen onder punt 2.2.9. werd gesteld inzake het beweerdelijk veronachtzamen van zijn politieke problemen.

2.2.14.1. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de voormelde wet.

2.2.14.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij op grond van de in het administratief dossier opgenomen informatie (zie SRB *"Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak"* van 27 augustus 2010), met een update van 14 oktober 2011, heeft geoordeeld dat blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal inderdaad nog steeds erg verschillend is, dat de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office de kern van het conflict situeren in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land, en dat uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Verder wordt gesteld dat, wat het district Paghman betreft, er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident werd gemeld en dat uit één van de geconsulteerde bronnen zelfs blijkt aan dat het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad. Er wordt geconcludeerd dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de informatie, met een update van 14 oktober 2011, niet correct zou zijn of niet langer actueel, en evenmin maakt hij aannemelijk dat de verwerende partij uit deze informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. De verwerende partij is dan ook genoegzaam tot de bevinding kunnen komen dat er voor verzoeker geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Het document aangaande het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers van februari 2010 geeft een algemeen beeld van het beleid, dat uiteraard verder moet worden aangevuld met de specifieke regionale informatie van CEDOCA. Om die reden, en om reden dat het stuk dateert van februari 2010 en dus van voor de informatie die bij het nemen van de thans bestreden beslissing werd gehanteerd, doet het geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

2.3. Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. In hoofde van verzoeker kan noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS